

Bánat

1. A lombon átszűrt...

A lombon átszűrt nap kemény
hullámú lobbal ég el,
avarrá hamvadt tiszta fény
s vad fák merev reménnyel.

Az ágak megkötött szerelme
kínjában ver, parázslík,
s szigorú békében telik be
a szelidebb halálig.

A félelemmé vált homály
riadt sötétre gyávul...
S én itt születtem! Óv e táj,
de nem ment meg magától.

2. Kemény ölet már...

Kemény ölet már eltakarta,
ki nem szeretni bátor,
én ölnék is, de semmi vissza
nem tart e gyávaságtól.

Így faragott a szenvedés,
hogy meghagyott szabadnak,
két semmi közt is – s nem kevés –
választhatok magamnak.

Ó, szabadságom! Rág a szégyen,
s mert nem raboltak meg jogomban,
s mert rajtam nem fúj át a szél, nem
ordíthatom, hogy itt hideg van?

1968. augusztus / WM KGY 2015.31.1.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)